

dige svenske saakaldte Lodser, saa at ikke Uheld eller andre Ulemper af slige Lodserier skulde falde den danske Sømandstand eller den danske Lodsinstitution til Stæde. Mærkelig nok har man set en officiel Meddelelse, saavidt jeg husker fra den svenske Generalkonsul i London, som gaar ud paa, at Forholdet med Hensyn til disse svenske Folk, jeg har omtalt, ikke var officielt, men det syntes underligt, at en saadan Udtalelse skulde udgaa fra London og ikke, hvad der var naturligt, fra Stockholm. I Lovene, saaledes som de ere, have Lodserne en for svag Beskyttelse. Lovene og Reglementet ere af 1831 og 1832. Det er naturligt, at man ved Affattelsen af disse Bestemmelser aldrig har tænkt sig et saadant Tilfælde muligt som det, jeg har tilladt mig at udvilde, og man har derfor, idet man vel har sat Bøder for Indgreb i Lodsernes Rettigheder, henstillet det til privat Spøgsmaal, hvorvidt Bedkommendes Rettigheder skulde hævdes eller ikke, og det har derfor været umuligt for Lodserne at hævde disse. De have vel faaet mulktret en Del Danske, som have søgt i de svenske Lodseres Tjeneste for at gjøre Indgreb i deres Medborgeres Rettigheder her; men selv om de fik indstævnet de egentlige Ledere af denne Trafik, vilde de ikke kunne faae dem hæftet for en Sag, for hvilken der kun kan erlægges Bøder, og naar de ere fri, saa ere de jo i Sverig om nogle Timer. Det er en Selvfølge, at private Borgere ville komme tilkort ved en saadan Forsøgning. Det forekommer mig derfor ogsaa noget mærkeligt, at, medens vi bruge offentlig Paatale for en Sag, f. Ex. for at skyde et i den Tid fredet Dyr mellem 1ste Februar og 12te September — dersom Nogen gjør det, og man ser det, kan han blive offentlig forfulgt og tiltalt — saa er derimod det at gribe ind i Andres Rettigheder, saaledes som det er fket i det af mig nævnte Tilfælde, ikke Gjenstand for offentlig, men kun for privat Spøgsmaal. Det turde imidlertid være vist, at, hvor byde end de personlige Interesser ere her, og hvormeget dette Spøgsmaal end angaar en stor Klasse af agtede Medborgere, saa er dette ikke alene Sagen, men det angaar jo aldeles utvivlsomt ogsaa Statens Ære og Værdighed. Det er aldeles utvivlsomt, at der ved en saadan Sag ogsaa gjøres Indgreb i Statens Ærhedsret over dens egne Enemærker, og det turde vel endnu være det væsentligste Synspunkt at se Sagen fra; at overlade private Borgere at forsvare Angreb paa Statens Ærhedsret over dens eget Omraade synes virkelig noget forunderligt. Man kan jo, som sagt, undskyldte Lodsløvgivningen i denne Henseende, thi hvem havde tænkt paa noget saa næsten Utænkeligt som dette? Udvalget har derfor ogsaa, efterat denne Urimelighed nylig er fket, tilladt sig at udtale den Forventning, at Ministeren i denne Rigsdagssamling vil forelægge Forslag til en ny Lov, der kan afhjælpe de navnlig ved denne Leilighed opdagede

Mangler. Naar jeg har fremstillet dette Punkt saa udførlig — jeg vil sige, der kunde være andre Punkter, som nærmere kunde behøves — saa er det, fordi det er min fulde. Overbevisning, at dette aldeles uomtvistelig er det vigtigste Punkt, der foreligger til Behandling med den ærede Marineminister og har foreligget til Behandling med ham i mange Aar. Jeg ventur nu at høre, at den høie Regjering igjennem sine 2 her tilstedeværende Repræsentanter vil være enig med Udvalget i, at Spøgsmaalets heldige Afslutning skal søges fremmet med al mulig Kraft, og at en Lov om en Forandring i Lodsløvgivningen i det af os tilfattede Diemed vil blive snarlig forelagt Rigsdagen.

**Winther:** Under Nr. 77 har jeg tilladt mig at stille et Endringsforslag, som gaar ud paa, at de Nybygninger, som ere opførte under Konto C i I 4, skulde udgaa. Jeg har i Betænkningen ganske kort anført mine Grunde derfor, og jeg kan her fatte mig saa meget kortere, som de foreliggende Oplysninger ikke i den Grad ere fuldstændige, at selve Flertallet allerede nu har kunnet gjøre nogen bestemt Indstilling angaaende disse Nybygninger. Det, som har været Flertallet til overhovedet at gaa ind paa Summen, skjøndt med nogen Besfættelse, er jo det, at man besyngter, at Arbejderne paa Værftet ikke skulde kunne faae tilstrækkeligt Arbejde. Det fremgaar af Betænkningen, at Værftets Forleghed i saa Henseende væsentlig maa tilskrives den Mangel paa Strengthed, hvormed de Afkorder overholdes, som ere indgaaede af vedkommende Ministerium. Den Slaphed, der i saa Henseende er vist, har medført, at der maaste er tilføjet Staten et uberegneligt Tab, men dette er fket forud for den nuværende Ministers Tid, og jeg skal derfor ikke nu opholde mig videre derved, i Særdeleshed da denne Sag jo vil komme for under Behandlingen af Statsrevisionens Beretning. — At det imidlertid skulde være en vigtig Grund til at begynde Bygningen af et Skib, der koster et Par Millioner Rd., at man kunde have Noget at give Værftet at bestille, er efter min Mening en aldeles forkert Betragtningssmaade. Er der ikke i og for sig en Nødvendighed tilstede for, at den Nybygning, hvormom Tælen er, skal bygges, maa Værftet hellere ligge stille, end at man skal indlade sig paa den Art af Arbeidsgivelse. Om de Skibe, som ere projekterede at skulle bygges, er der jo endnu en stor Uklarhed tilstede, og jeg skal desuden tilføje, hvad ogsaa kan ses af Betænkningen, at Bygningen af disse Skibe hænger sammen med hele Spøgsmaalet om vort fremtidige Befættelsesvæsen samt med den nye Ordning af hele vort Forsvarsvæsen. Saalænge Sagen saaledes staar i det Uklare, er der altsaa efter min Overbevisning ikke blot ingen Grund til at foretage denne Nybygning, men jeg tror tværtimod,